

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Jany Brothánkové a soudců JUDr. Petra Průchy a JUDr. Tomáše Langáška v právní věci žalobce: **M. K.**, zastoupen Mgr. Přemyslem Hoke, advokátem, se sídlem Doudlebská 1046/8, 140 00 Praha 4, proti žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**, se sídlem Zborovská 11, 150 21 Praha 5, týkající se žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 4. 2009, č. j. 064859/2009/KUSK, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 27. 5. 2014, č. j. 6 A 278/2010 - 53,

t a k t o :

- I. Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 27. 5. 2014, č. j. 6 A 278/2010 - 53, **se zrušuje.**
- II. Rozhodnutí Krajského úřadu Středočeského kraje ze dne 24. 4. 2009, č. j. 064859/2009/KUSK, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- III. Žalovaný **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- IV. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku ve výši 18.600 Kč, a to do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám Mgr. Přemysla Hoke, advokáta.

O d ů v o d n ě n í :

I.

Vymezení věci

[1] Městský úřad Vlašim dne 26. 1. 2009 obdržel od Městské policie Vlašim „Oznámení přestupku/jinému správního deliktu“ ze dne 20. 1. 2009, podle něhož je M. K. (žalobce) podezřelý ze správního deliktu podle § 24 odst. 4 písm. a) zákona č. 379/2005 Sb., o opatřeních a ochraně před škodami způsobenými tabákovými výrobky, alkoholem a jinými návykovými látkami a o změně souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 379/2005 Sb.“) tím, že jako provozovatel zařízení NUT BOWLING v obci Domašín

dne 17. a 18. 1. 2009 umožnil podávání (prodávání) alkoholických nápojů osobám mladším osmnácti let. K oznámení byly připojeny dva úřední záznamy Městské policie Vlašim ze dne 19. 1. 2009 a ze dne 22. 1. 2009.

[2] Úřední záznam pod č. j. MP 1987/09-74/2009-MaJ uvádí, že v době od 23:00 hodin dne 17. 1. 2009 do 01:00 hodin dne 18. 1. 2009 byla provedena v provozovnách na území města Vlašim a okolí kontrolní akce zaměřená na podávání alkoholických nápojů mladistvým. V provozovně NUT BOWLING v obci Domašín byly kontrolovány osoby, u nichž bylo zřejmé, že lze mít pochybnost, že splňují podmínku věku 18 let pro konzumaci alkoholických nápojů, byly vyzvány strážníky městské policie a spolupracujícími policisty Policie České republiky, aby prokázaly svou totožnost a podrobily se orientační zkoušce na alkohol. U třech z osmi osob jmenovitě označených bylo zjištěno, že nedosahují věku 18 let a že jsou pod vlivem alkoholu, tyto po poučení uvedly, že alkoholické nápoje zakoupily u baru v uvedené provozovně. Ostatní kontrolovaní uvedli, že alkohol požili již doma, nebo jinde či jim jej koupil kamarád. Druhý úřední záznam č. j. MP 1988/09-75/2009-MaJ ze dne 22. 1. 2009 uvádí, že dne 18. 1. 2009 při kontrole téže provozovny byla mezi hosty zjištěna další osoba mladší 18 let, která rovněž potvrdila, že si jedno desetistupňové pivo zakoupila v této provozovně (dále jen „úřední záznamy“).

[3] Na základě uvedeného oznámení a úředních záznamů Městský úřad Vlašim (dále též „správní orgán prvního stupně“) dne 30. 1. 2009 pod č. j. OSZ 2188/2009 vydal příkaz o uložení pokuty žalobci ve výši 5.000 Kč. V příkazu žalobce identifikoval identifikačními znaky fyzické osoby. Výrok o vině uvádí, že se žalobce dopustil správního deliktu podle § 24 odst. 4 písm. a) zákona č. 379/2005 Sb. tím, že v zařízení BOWLING HIT v Domašíně 242 dne 17. 1. 2009 jako provozovatel tohoto zařízení umožnil prodej a podávání alkoholických nápojů osobám mladším 18 let. V odůvodnění příkazu správní orgán prvního stupně poukázal na úřední záznamy a konstatoval, že výpověďmi mladistvých bylo dostatečně prokázáno, že alkoholické nápoje byly prodány dne 17. 1. 2009 v provozovně žalobce osobám mladším osmnácti let, aniž došlo k ověření jejich věku. Na základě skutečnosti, že se nejednalo o první případ porušení zákazu podávání alkoholických nápojů (pracovnice jeho provozovny byla za přestupek postížena v roce 2008) a vzhledem k počtu mladistvých, u nichž bylo prokázáno podávání alkoholických nápojů, byla uložena pokuta ve výši 5.000 Kč. Žalobce byl poučen o možnosti podat proti příkazu odpor s tím, že podáním odporu se příkaz ruší a správní orgán bude pokračovat v řízení.

[4] Žalobce podal proti příkazu o uložení pokuty dne 5. 2. 2009 odpor, který blíže neodůvodnil.

[5] Při ústním jednání dne 3. 3. 2009 (dle protokolu) bylo žalobci sděleno obvinění ze spáchání uvedeného správního deliktu, byl poučen dle § 33, 36 a 38 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) a byl seznámen s podklady pro rozhodnutí, jež tvořily úřední záznamy. Žalobce ke shromážděným podkladům rozhodnutí uvedl, že byl 18. 1. 2009 u kontroly přítomen. Nesouhlasil s tím, že by se vytýkaného správního deliktu dopustil, neboť se pohybuje v prostorách za barem provozovny, obsluhující personál byl poučen, byl svědkem, že kontroluje doklady zákazníků a alkohol osobám mladším 18 let neprodává. Mladiství uvedení v úředních záznamech nevypověděli strážníkům městské policie pravdu. Dle protokolu bylo následně vyhlášeno rozhodnutí o uložení pokuty, žalobce požádal o písemné vyhotovení.

[6] Podle písemného vyhotovení rozhodnutí ze dne 4. 3. 2009 byla žalobci uložena pokuta ve výši 5.000 Kč za spáchání správního deliktu podle § 24 odst. 4 písm. a) zákona

pokračování

č. 379/2005 Sb., přičemž jak identifikace žalobce, tak popis skutku a právní hodnocení bylo v zásadě shodné, jako v příkazu o uložení pokuty. Skutková zjištění se opírají o úřední záznamy.

[7] V odvolání ze dne 23. 3. 2009 proti tomuto rozhodnutí žalobce nesouhlasil s obviněním z podávání alkoholu mladistvým. Obsluha je seznámena se zákazem prodeje alkoholu mladistvým a je povinna kontrolovat občanské průkazy. Není finančně ohodnocena z výše tržby, a proto nemá zájem prodávat alkohol mladistvým. Při večerních akcích je žalobce vždy přítomen a dohlíží nad dodržováním tohoto zákazu. Po neúspěchu o zakoupení alkoholu u baru si mladiství vždy nějak alkohol opatří a při kontrole policií nevedou svůj zdroj, nýbrž obsluhu. Dost často se stává, že si mladiství přinesou alkohol svůj, schovají ho venku nebo uvnitř pod stolem. Poté, kdy je jim alkohol obsluhou zabaven, reagují ničením vybavení provozovny a nahlášením provozovny jako zdroje alkoholu.

[8] Žalovaný rozhodnutím o odvolání I. podle § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu změnil „výrok o vině“ (*správně výrok o nákladech řízení, pozp. soudu*) a II. podle § 90 odst. 5 správního řádu ve zbytku odvoláním napadené rozhodnutí potvrdil. V odůvodnění konstatoval, že z úředních záznamů vyplývá, že bylo zjištěno požití alkoholu u devíti mladistvých osob, z toho čtyři uvedly, že jim byl alkohol prodán právě v této provozovně. Správní orgán prvního stupně se při svém rozhodnutí opíral o skutečnosti bezprostředně zjištěné městskou policií, o jejichž pravdivosti neměl důvod pochybovat, a vzhledem k tomu, že zakoupení alkoholu v provozovně potvrdilo spontánně více osob, vzal za prokázané, že se tak stalo. Výpověď žalobce, v níž popírá, že by se v provozovně prodával alkohol mladistvým, hodnotil správní orgán jako ochranu jeho zájmů. Rovněž přihlédl k tomu, že je mu z úřední povinnosti známo, že se v provozovně nejednalo o první případ podávání alkoholu mladistvým.

[9] Žalobce toto rozhodnutí žalovaného napadl žalobou podanou Městskému soudu v Praze, který rozsudkem ze dne 27. 5. 2014, č. j. 6A 278/2010 - 53, žalobu zamítl. Rozsudek městského soudu, stejně jako všechna dále citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, je dostupný na www.nssoud.cz a soud na něj na tomto místě pro stručnost zcela odkazuje.

II.

Kasační stížnost, vyjádření žalovaného a replika žalobce

[10] Žalobce/stěžovatel/podal proti tomuto rozsudku městského soudu kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1, písm. a), b) a d). Namítal tak nesprávné posouzení právní otázky soudem, vady procesu dokazování před správním orgánem, pro které měl soud napadené rozhodnutí žalovaného zrušit a nepřezkoumatelnost rozsudku z důvodů jiných vad řízení.

[11] Stěžovatel obecně namítá, že správní orgány ani soud nepostupovali podle správního řádu a dalších souvisejících předpisů. Těžiště jeho námitek směřuje jednak proti zcela nesmyslnému výkladu objektivní odpovědnosti za správní delikt, jednak proti chybnému označení podezřelého ze spáchání správního deliktu a současně proti absolutně nezákonnému dokazování a účelovým tvrzením všech dotčených orgánů, soud nevyjímaje, které jeho vinu posuzovaly mj. s odůvodněním, že snad netvrdil a neoznačoval důkazy k prokázání svých tvrzení.

[12] Konkrétně namítá, že objektivní odpovědnost neznamená a nemůže znamenat, že samotným oznámením a vytěžením podnapilých osob lze prokázat pravdivost jejich tvrzení. Takový důkaz, navíc pořízený nikoliv doslovným přepisem, ale toliko vyjádřením městské policie v úředním záznamu, ještě před zahájením řízení proti žalobci, podle správního řádu nemůže obstát. Úřední záznam, z něhož vychází oznámení městské policie a který je jako usvědčující důkaz proti žalobci, byl sepsán 19. 1. 2009, není vůbec zřejmé, zda jeho zpracovatel byl tím

příslušníkem provádějícím výslech, nadto dne 17. 1. 2009 podnapilých osob. Žalobce pak jednání kladené mu za vinu popřel a spis neobsahuje žádné relevantní důkazy k podnapilým osobám, ani ke skutečnosti, zda podnapilé doopravdy byly, ani výslech zakročujících policistů. Podle § 52 správního řádu správní orgán není vázán návrhy účastníků, vždy provede důkazy, které jsou potřebné ke zjištění stavu věci. V této věci je jediným zákonným důkazem výpověď žalobce jako účastníka. Úřední záznam nemá usvědčující hodnotu, nebyly provedeny výslechy osob, které tvrdí, že od personálu provozovny obdržely alkohol; žalobce jim nemohl klást otázky, přitom žalobce vypovídal pravý opak. Nebyl tak dle § 50 správního řádu shromážděn dostatek podkladů pro vydání rozhodnutí a v rozporu s tímto ustanovením (§ 50 odst. 2- 4) správní orgán, v řízení z moci úřední, v němž má být uložena povinnost, nezjistil všechny rozhodné skutečnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch toho, komu má být povinnost uložena.

[13] Žalovaný i městský soud toto porušení zákona aprobovali, ačkoliv žalobce nezákonný postup namítal, toliko s tím, že jen hájí své zájmy, když tvrdí, že tyto osoby lhaly, že obsluhu opakovaně školil a poučil a byl svědkem toho, že doklad totožnosti personál vyžaduje. Domnívá se, že i kdyby navrhl výpověď těchto osob, nebylo by mu vyhověno s odkazem na jeho objektivní odpovědnost a v daném případě pak není liberovatelná.

[14] Vymezení skutku v rozhodnutí správního orgánu prvního stupně je nesprávné, patrně tak celý den 17. 1. 2009 porušoval zákon, nebo snad jednorázově či opakovaně, předně však není uvedeno, jak žalobce zákon porušil, když je všude vyvěšena informace o zákazu podávání alkoholických nápojů osobám mladším 18 let a žalobce tvrdil, že nepodával, obsluhu proškolil a byl přítomen výzvam personálu k prokázání totožnosti.

[15] Stěžovatel v žalobě namítal nicotnost rozhodnutí I. stupně, protože nebyl přesně označen účastník řízení. Dovozuje, že přestupku a správního deliktu se může dopustit jak fyzická osoba, tak fyzická osoba jako podnikatel současně (byť přestupek mu nebyl kladen za vinu), a v rámci zachování práv účastníka je proto jeho řádné označení. V žádném rozhodnutí žalobce není označen, toliko charakteristickým znakem, jako podnikatel či jako provozovatel, a tedy správní orgány vedly řízení s fyzickou osobou (identifikovanou datem narození), nikoli podnikatelem (označeným identifikačním číslem), což je bytostný pojmový znak předmětného správního deliktu. Vztah žalobce a odpovědné osoby dle živnostenského zákona řešen nebyl vůbec.

[16] Stěžovatel nesouhlasí, že dle § 150 správního řádu došlo k zahájení řízení vydáním příkazu, protože jediným podkladem byly úřední záznamy městské policie, čili jiného orgánu, než který rozhodoval o deliktu a byl tak porušen § 150 odst. 2 správního řádu. V podstatě tak nebylo k dnešnímu dni proti žalobci jako podnikateli řízení stran správního deliktu vůbec zahájeno.

[17] Stran definičních znaků správního deliktu stěžovatel nesouhlasí s tím, že tento obecně může být spáchán bez zřetele na zavinění. Dovolává se odkazu Městského soudu v Praze na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 9 As 36/2007 - 59 s tím, že ona „liberace musí proběhnout řádným procesem“. Nelze podle něho proto, že je obecný zájem na tom, aby mladiství nekonzumovali alkohol, zničit podnikání v pohostinství tím, že od každého hosta ve věku 17 až 22 let (kdy se dá stěžít pohledem věk rozlišit) bude vyžadován doklad. Objektivní stránka nemůže zůstat skutkově izolovaná (bez prošetření, zda jsou vyvěšeny výstrahy a poučení v provozovně apod). Porušení zákazu podávat alkohol mladistvým nemůže bez prokázání alespoň nevědomé nedbalosti (subjektivní stránky) ze strany provozovatele být sankcionováno.

[18] Nezákonně bylo žalobci přičteno k tíži, že již v minulosti bylo zaznamenáno deliktní jednání v provozovně žalobce, aniž by došlo k odlišení excesu zaměstnance. To že byl

pokračování

zaměstnanec postižen za přešupek a nijak proti tomu nebrojil, nepotvrzuje, že se žalobce dopustil správního deliktu.

[19] Rozsudku městského soudu stěžovatel tak vytýká nesprávný závěr ohledně namítané nicotnosti rozhodnutí orgánu prvního stupně ve smyslu § 77 odst. 2 správního řádu, tak i nezákonného postupu při dokazování provedeného správními orgány, v úplnosti nesouhlasí ani s jím zastávaným výkladem objektivní odpovědnosti za správní delikt bez možnosti liberace.

[20] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti, vzhledem k tomu, že kasační stížnost toliko rozšiřuje původní žalobní námítky o námítky proti závěrům městského soudu, odkázal na vyjádření k žalobě a k původní blanketní kasační stížnosti. Žalobce jako držitel živnostenského oprávnění je provozovatelem dle § 2 písm. b) zákona č. 379/2005 Sb., v rozhodnutí byl označen v souladu s § 18 odst. 2, § 27 odst. 1 a § 68 odst. 2 správního řádu, skutečnost, že nebylo uvedeno identifikační číslo, není důvodem ke zrušení rozhodnutí. Důvody, z nichž stěžovatel odmítá spáchání správního deliktu a dovolává splnění povinnosti dle § 14, či spoluviny mladistvých popř. personálu, jsou jen omluvou nepochybně zjištěného stavu při kontrole prováděné Městskou policií Vlašim. Žalovaný odmítá, že by byla porušena procesní práva žalobce, řízení bylo řádně zahájeno oznámením příkazu doručením do vlastních rukou, při ústním jednání byl žalobce řádně poučen a potvrdil do protokolu, že byl seznámen s podklady pro vydání rozhodnutí, kterým bylo Oznámení Městské policie o přešupku ze dne 20. 1. 2009, které bylo považováno jako podklad od jiných správních orgánů nebo orgánů veřejné moci dle § 50 odst. 1 správního řádu. Žalobce však nesplnil svoji povinnost podle § 52 správního řádu označit důkazy na podporu svých tvrzení.

[21] V replice stěžovatel kromě argumentace uvedené v kasační stížnosti nesouhlasil s žalovaným, že má prokazovat svou nevinu, kterou ani prokázat nemůže, když jde o objektivní odpovědnost. Povinností správního orgánu je nezaměnitelně nejen vymezit správní delikt, ale i jej prokázat, což nemůže splňovat úřední záznam vydaný před zahájením řízení, měly tak být provedeny důkazy k vymezení skutku správního deliktu, navíc od mladistvých pachatelů přešupku konzumujících alkohol lze očekávat zkreslení své vlastní viny.

III.

Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[22] Nejvyšší správní soud posoudil důvodnost kasační stížnosti v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.). Stěžovatel je osobou oprávněnou k podání kasační stížnosti, neboť byl účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek Městského soudu v Praze vzešel (ustanovení § 102 s. ř. s.), kasační stížnost je včasná (ustanovení § 106 odst. 2 s. ř. s.) a přípustná, neboť nejsou naplněny důvody podle ustanovení § 104 s. ř. s. způsobující její nepřipustnost.

[23] Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s ustanovením § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů. Zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.). Podle § 109 odst. 4 s. ř. s. je *Nejvyšší správní soud vázán důvody kasační stížnosti; to neplatí, bylo-li řízení před soudem zmatečné [§ 103 odst. 1 písm. c)] nebo bylo zatíženo vadou, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, anebo je-li napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné [§ 103 odst. 1 písm. d)], jakož i v případech, kdy je rozhodnutí správního orgánu nicotné.* Tyto vady, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti, Nejvyšší správní soud neshledal.

[24] Stěžovatel podal kasační stížnost z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Podle písm. a) tohoto ustanovení lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené „nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení.“ Nesprávné posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení spočívá v tom, že na správně zjištěný skutkový stav je aplikován nesprávný právní názor. Podle písm. b) téhož ustanovení lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené „vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost.“ Podle písm. d) téhož ustanovení lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené „nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.“

[25] Podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu platí, že „Pokud ze znění kasační stížnosti jsou důvody seznatelné a podřaditelné pod zákonné kasační důvody, není rozhodující, že stěžovatel své důvody nepodřadí jednotlivým zákonným ustanovením, či tak učiní nepřesně. Je-li v kasační stížnosti uvedeno, jaké konkrétní vady v řízení či v úsudku se měl soud dopustit a z čeho to stěžovatel dovozuje, kasační stížnost ob stojí. Přitom argumentace proti právnímu posouzení jistě musí vycházet z důvodů napadeného rozsudku“ (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 2Afs 7/2003).

[26] Kasační stížnost je důvodná.

a) Vady správního řízení, pro které měl soud napadené rozhodnutí zrušit [§ 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.].

[27] Stěžovateli je nutno přisvědčit, že závěr o naplnění skutkové podstaty správního deliktu podle § 24 odst. 4 písm. a) zákona č. 379/2005 Sb. nemá oporu ve spise. Správní orgán prvního stupně poté, co mu bylo dne 26. 1. 2009 doručeno „Oznámení přestupku/jiného správního deliktu“ ze dne 20. 1. 2009 spolu s úředními záznamy vydal příkaz, jímž uznal stěžovatele vinným ze spáchání uvedeného správního deliktu, po podání odporu, při jednání dne 3. 3. 2009 stěžovateli vznesl obvinění z tohoto deliktu, poučil jej o procesních právech a dal mu možnost vyjádřit se k podkladům pro rozhodnutí, tj. k úředním záznamům, které považoval za dostačující pro závěr, že ke spáchání deliktu stěžovatelem, jako provozovatelem zařízení došlo. Stěžovatel popíral, že se dopustil uvedeného deliktu, tvrdil, že byl kontrole (sic 18. 1. 2009) přítomen, že se pohybuje v prostorách za barem, že personál byl poučen a že byl svědkem, že také kontroluje doklady zákazníků. Svoji obranu založil i na tom, že v úředních záznamech uvedené zjištění, že čtyři mladistvé osoby, u nichž bylo potvrzeno požití alkoholu, potvrdili při kontrole, že si koupili alkohol u baru v jeho provozovně, není pravdivé. Ačkoli tak stěžovatel, jako obviněný ze spáchání správního deliktu, rozporoval pravdivost zaznamenaných zjištění v tomto jediném podkladu pro rozhodnutí, kterým správní orgán prvního stupně disponoval, bylo bezprostředně na to vyhlášeno rozhodnutí, jímž byl ze spáchání předmětného deliktu uznán vinným a uložena mu pokuta.

[28] V odvolání stěžovatel opět nesouhlasil s obviněním z podávání alkoholu mladistvým s tím, že sám při večerních akcích na to dohlíží. Tvrdil, že mladiství si alkohol při neúspěchu zakoupení u baru sami opatří jinde a neuvedou zdroj, nosí si svůj, apod. Následně i v podané žalobě (bod I.,II/3) městskému soudu stěžovatel námitku proti postupu při dokazování vznesl. Namítl, že rozhodnutí bylo vydáno na základě nějakých skutečností zpracovaných Městskou policií Vlašim dne 19. 1. a 22. 1. 2009, a že nebyl opatřen jediný důkaz ve smyslu § 51 - 57 správního řádu, není zřejmé, kdy a kde dotyčná osoba vypovídala a rozhodně nejde o důkaz svědeckou výpovědí, nebyl u těchto výpovědí, tyto nebyly správním orgánem provedeny, nemohl

pokračování

klást svědkům otázky, dokazování mělo být provedeno poté, co s ním bylo zahájeno řízení. Bylo nutné vyslechnout i personál, objektivně zjistit, kým byl zákaz porušen. Napadl proto jako nesprávný lakonický závěr žalovaného, který považuje spontánní tvrzení mladistvých (svědků) bez bližší specifikace za pravdivé a prokazatelné, zatímco jeho obranu hodnotí výhradně jako ochranu jeho zájmů, ačkoliv jeho výpověď byla jediná získána procesně bez vad, ale má dle žalovaného nulovou vypovídací hodnotu.

[29] Podle § 50 odst. 1 správního řádu podkladem pro vydání rozhodnutí sice mj. mohou být i „podklady od jiných správních orgánů nebo orgánů veřejné moci“, které mohou přispět ke zjištění stavu věci, správní orgán dle § 50 odst. 2 správního řádu je povinen je shromáždit v rozsahu, aby o zjištěném stavu nebyly důvodné pochybnosti (§ 3 téhož zákona). Žalovaný tvrdí, že žalobce řádně poučil a neupřel mu žádná procesní práva. Podstatou výhrady žalobce v průběhu řízení před správním orgánem není to, že by správní orgán prvního stupně či žalovaný zanedbal poučovací povinnost, ale to, že správní orgán – nezávisle na míře žalobcovy spolupráce v řízení a na jeho procesní aktivitě – řádně nezjistil skutkový stav věci. To měl učinit i bez ohledu na to, zda jej žalobce na případné důkazní deficity upozornil.

[30] Z úředních záznamů, vypracovaných týmž příslušníkem Městské policie Vlašim neplyne výslovně, že jde o policistu, který provedl kontrolu v provozovně žalobce. Obecní policie je sice kontrolním orgánem dle § 24 odst. 1 písm. a) zákona č. 379/2005 Sb., ve znění do 30. 6. 2010, úřední záznamy však v daném případě nebyly doloženy ani protokolem o kontrole, s nímž by byl žalobce seznámen. Žalobce při ústním jednání popíral pravdivost obsahu těchto záznamů. Úřední záznam jako jednostranný úkon správního orgánu sám o sobě ovšem nemůže obstát (srov. k tomu též nálezy Ústavního soudu ze dne 11. 3. 2004, sp. zn. II. ÚS 788/02), a to ani v případě (který v dané věci ani nenastal), že je doplněn doznáním samotného obviněného: ani doznání totiž nezabývá správní orgán povinností zjistit takový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti (§ 3 správního řádu). Pořízení úředních záznamů již ze své povahy nemůže samo o sobě naplnit požadavek na dostatečné zjištění skutkového stavu. V přestupkovém řízení, stejně tak i v řízení o správním deliktu, správní orgán rozhoduje o vině a o trestu, resp. ukládá trest za porušení právní povinnosti; zkoumá se tu tedy oprávněnost trestního obvinění v širším slova smyslu, jak je chápe čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (publikována pod č. 209/1992 Sb.; dále jen „Úmluva“). Jak judikatura opakovaně dovodila, platí pro správní trestání obdobné principy jako pro trestání soudní, a v řízení o přestupku, či jiném správním deliktu, je na místě analogicky aplikovat pravidla stanovená trestním právem, pokud samotný předpis správního práva vůbec neřeší spornou otázku a analogie není k újmě účastníka řízení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 4. 2008, č. j. 1 As 27/2008 - 67, publikován na www.nssoud.cz), popř. pokud zvláštní zákon nestanoví jinak. Jinak ohledně předmětného správního deliktu zákon stanoví toliko, že jde o objektivní odpovědnost podnikající fyzické nebo právnické osoby, nezkoumá se proto její zavinění (subjektivní stránka). Skutkový stav věci, že ke skutku došlo a že jej spáchal obviněný (že svým jednáním porušil povinnost danou mu zákonem) však prokázán být musí bez pochyby.

[31] Možnosti použití úředního záznamu k dokazování jsou velmi přesně vymezeny v trestním řádu (§ 158 odst. 5 trestního řádu): úřední záznam, v němž je zachyceno vysvětlení osoby získané před zahájením trestního stíhání, neslouží jako důkazní prostředek (s výjimkou podle § 314d odst. 2 trestního řádu), nýbrž jen jako podklad k úvaze, zda osoba, která vysvětlení poskytla, má být vyslechnuta jako svědek. To platí výslovně i pro správní řízení podle § 137 odst. 4 správního řádu, podle něhož „Záznam o podání vysvětlení nelze použít jako důkazní prostředek“. K prověření oznámení, podnětů a vlastních zjištění před zahájením řízení z moci úřední je možno sice požadovat vysvětlení, záznam o podaném vysvětlení však nelze jako důkazní prostředek

použít. Tím spíše jako jediný podklad pro rozhodnutí nemůže sloužit samotné oznámení či úřední záznam, neobsahující ani autentické vysvětlení konkrétní osoby, ale jen jeho záznam jiným orgánem, je-li tvrzení takto zaznamenané nadto rozporováno samotným obviněným.

[32] I pro správní orgán rozhodující v řízení o správním deliktu tak platí, že obsahem úředního záznamu je jen jakási předběžná informace o věci, která slouží správnímu orgánu ke zvážení dalšího postupu pro případ, že řízení z moci úřední zahájí. Dokazování nemůže spočívat pouze na úředních záznamech, je-li možné vyslechnout ve věci svědka (k tomu srov. např. i rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 6. 2007, č. j. 1 As 16/2007 - 106, publikované na www.nssoud.cz). Provedení výslechu kontrolovaných mladistvých v provozovně žalobce, popř. policistů provádějících tuto kontrolu a personálu provozovny, se zde tedy nabízel; správní orgány však v tomto ohledu zůstaly nečinné, a tím pochybily. Pokud žalovaný poznamenává, že k provedení důkazů lze užít všech důkazních prostředků, které jsou vhodné ke zjištění stavu věci, nelze si to vykládat jako možnost správního orgánu spokojit se s minimem podkladů (úřední záznamy) a upustit od dalšího dokazování jen proto, že tyto podklady sám považuje za věrohodné, ač obviněným byla v řízení jejich nevěrohodnost namítána. Správní orgán je naopak povinen shromáždit tolik důkazních prostředků, kolik je třeba k vyvrácení pochybností a k tomu, aby byly okolnosti spáchání správního deliktu postaveny najisto.

[33] I když se způsob zvolené obrany a argumentace žalobce v průběhu řízení času měnila, neznamená to, že lze odmítnout všechna jeho tvrzení jako nevěrohodná a rezignovat na řádné zjištění stavu věci. Žalobce od ústního jednání popíral pravdivost informací obsažených v úředních záznamech. Ačkoliv se může jevit jeho obrana jako nedůvěryhodná, popř. vzhledem k objektivní odpovědnosti u daného správního deliktu jako nepřipadná obhajoba, v situaci, kdy rozhodné skutečnosti nejsou dostatečně důkazně podloženy, nemůže samotná tato okolnost vést k subsumpci žalobcova jednání pod příslušnou skutkovou podstatu. Oznámení přestupku/ jiného správního deliktu, ani úřední záznamy či poučení obviněného v protokolu z ústního jednání před správním orgánem prvního stupně nemůže nahradit svědecké výslechy.

[34] Argumentoval-li žalovaný ve vyjádření k žalobě ustanovením § 89 odst. 2 správního řádu s tím, že odvolacími důvody bylo pouze odmítnutí obvinění bez uvedení důvodů a návrhu důkazních prostředků k prokázání tohoto odmítnutí, je nutno dodat, že pochybení správních orgánů není v tom, že by nevyhověly důkaznímu návrhu vznesenému až v odvolání (ostatně žalobce návrh na provedení důkazů skutečně nepodal), nýbrž v tom, že i bez ohledu na obsah odvolacích námitek pro závěr o naplnění skutkové podstaty správního deliktu ve spise nebyla dostatečná opora. Žalovaný přezkoumával rozhodnutí vydané v řízení z moci úřední o postihu za správní delikt, které má svá specifika. Od obviněného, proti němuž se řízení vede lze sice očekávat, že na svou obranu navrhne důkazy, může však být procesně i zcela pasivní, popř. procesní aktivitu vyvinout i později. Správní orgán je naopak povinen zjistit skutkový stav bez ohledu na to, jak se sám obviněný k řízení staví. V sankčním řízení se ve své krystalicky čisté podobě uplatňuje zásada vyšetřovací, která správnímu orgánu velí činit vše potřebné k řádnému zjištění skutkového stavu, a to bez ohledu na míru procesní aktivity či naopak procesní lhostejnosti účastníka řízení. V projednávané věci tedy měl správní orgán skutečnosti plynoucí z úředních záznamů ověřit, resp. prokázat z vlastního popudu; pokud stěžovatel zpochybnil pravdivost tvrzení v úředních záznamech, měl správní orgán dokazováním jeho obranu vyvrátit. (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 1 As 96/2008 - 115).

[35] Jestliže městský soud (str. 8 rozsudku) neshledal důvodnou žalobní námitku o nedostatečnosti skutkových zjištění a učinil závěr, že naplnění skutkové podstaty správního deliktu stěžovatelem bylo prokázáno dostatečně uvedenými úředními záznamy, zatížil

pokračování

své rozhodnutí vadou. Oznámení Městské policie Vlašim dle § 10 odst. 3 zákona č. 553/1991 Sb., o obecní policii nebylo doloženo důkazy. Samotné úřední záznamy o kontrole dodatečně sepsané, referující o podaných vysvětleních mladistvých, nemohly být jediným podkladem pro rozhodnutí. Důkazem (zde ani nedoloženým) by nebyly ani protokoly o podání vysvětlení sepsaným s těmito mladistvými (či s žalobcem, jako provozovatelem zařízení, který tvrdil, že byl kontrole přítomen; v úředních záznamech o tom není zmínka), pakliže by pravdivost těchto vysvětlení byla ve správním řízení žalobcem zpochybněna. Nejvyšší správní soud z uvedených důvodů tuto námitku stěžovatele shledal důvodnou. Při zjišťování skutkové podstaty správním orgánem byl porušen zákon v ustanoveních o řízení způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost rozhodnutí a městský soud měl proto napadené rozhodnutí správního orgánu zrušit.

[36] Stěžovatel v kasační stížnosti dále tvrdí, že vymezení skutku v rozhodnutí správního orgánu prvního stupně postrádá přesné určení času a způsobu, jakým byl delikt ze strany žalobce spáchán. Výrok rozhodnutí o jiném správním deliktu musí obsahovat popis skutku uvedením místa, času a způsobu spáchání, popřípadě i uvedením jiných skutečností, jichž je třeba k tomu, aby nemohl být zaměněn s jiným (usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu č. j. 2 As 34/2006 - 73). K této vadě výroku však soud přihlíží jen k námitce včas uplatněné v žalobě. V daném případě stěžovatel v průběhu správního řízení, resp. v odvolání, ale ani v žalobě podané městskému soudu nenamítal neurčitost daného výroku co do určení času. Jednání mu kladené za vinu zpochybňoval toliko právě z důvodu jiného zastávaného výkladu objektivní odpovědnosti, resp. prokázání porušení právní povinnosti jím samým jako fyzickou osobou. Nehledě na dilem nepřipadnou argumentaci stěžovatele, vycházející z jeho výkladu pojmu „objektivní odpovědnost za správní delikt“ ohledně způsobu jednání, kterým je naplněna skutková podstata předmětného správního deliktu ze strany provozovatele (jak bude uvedeno níže), Nejvyšší správní soud shledal tuto námitku nepřijatelnou (§ 104 odst. 4 s. ř. s.), neboť jde o důvod, který stěžovatel neuplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáváno, ač tak učinit mohl.

b) K námitkám nezákonnosti rozsudku městského soudu spočívajícím v nesprávném právním závěru soudu [§ 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.].

[37] Stěžovatel nezákonnost napadeného rozsudku spatřoval v nesprávném právním závěru ohledně žalobou namítané nicotnosti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a v nesprávném závěru o objektivní odpovědnosti za správní delikt. Namítal, že nemůže být spáchán bez zřetele na zavinění.

[38] Nejvyšší správní soud se v hodnocení těchto žalobních námitek jako nedůvodných v zásadě ztotožňuje s hodnocením městského soudu.

[39] Stěžovatel v žalobě (bod II.) vytýkal žalovanému, že neshledal z moci úřední nicotnost rozhodnutí správního orgánu prvního stupně pro vady uvedené v ustanovení § 77 odst. 2 správního řádu. Závěr městského soudu je nutno korigovat toliko v tom, že nicotnost rozhodnutí z důvodů uvedených v ustanovení § 77 odst. 2 správního řádu podle tohoto ustanovení vyslovuje soud podle soudního řádu správního. Žalovaný tak ani nebyl nadán nicotnost odvoláním napadeného rozhodnutí vyslovit, neboť tuto pravomoc má pouze dle § 77 odst. 1 správního řádu v případech, kdy rozhodnutí v prvním stupni vydal správní orgán, ač k tomu nebyl vůbec věcně příslušný. Námitka žalobce poukazující na vadu postupu žalovaného tak nemohla být úspěšná, pakliže žalovanému postupovat tak, jak tvrdil žalobce, ani ze zákona nepřislušelo.

[40] Městský soud v Praze pak nepochybil, neshledal-li, ani z důvodů tvrzených žalobcem, nicotnost rozhodnutí orgánu prvního stupně. Žalobce označil toto rozhodnutí za zjevně vnitřně rozporné a právně či fakticky neuskutečnitelné proto, že byl v záhlaví rozhodnutí označen jako fyzická osoba, resp. jak namítá v kasační stížnosti, že nebylo u jeho označení uvedeno jeho identifikační číslo podnikatele. V odůvodnění napadeného rozsudku (str. 5 a násl.) městský soud správně uvedl, že za deliktně způsobilého § 24 odst. 4 písm. a) zákona č. 379/2005 Sb. označuje provozovatele ve smyslu legislativní zkratky v § 2 písm. b) téhož zákona; provozovatelem tak je fyzická nebo právnická osoba, která splňuje podmínky stanovené zvláštními právními předpisy, čili provozuje živnost. Argumentace stěžovatele, že odkaz pod čarou na zákon č. 455/1991 Sb., o živnostenském podnikání, nelze k § 24 zákona č. 379/2005 Sb., ve znění do 30. 6. 2010 ani dohledat, je mylná, tento odkaz, jak rozsudek městského soudu správně uvádí, je vztažen k § 2 písm. b) zákona č. 379/2005 Sb. Žalobce sám živnostenské oprávnění v oboru hostinské činnosti doložil a živnost v zařízení, kde mělo k vytýkanému jednání dojít, je jeho provozovnou. Napadený rozsudek také správně dovodil dle § 68 odst. 2 věty druhé a § 18 odst. 2 správního řádu, že žalobce byl řádně jako fyzická osoba označen a že neuvedení identifikace žalobce tak, že se správního deliktu dopustil jako podnikající fyzická osoba, nemůže způsobit nicotnost rozhodnutí.

[41] Nejvyšší správní soud k tomu dodává, že ve výroku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně bylo výslovně uvedeno, že se žalobce deliktního jednání dopustil „jako provozovatel zařízení“ (a to i již ve výroku vydaného příkazu). Tvrzení stěžovatele v kasační stížnosti, že ač mu nebyl kladen za vinu přestupek s ohledem na vymezení skutku, ale správní delikt, že jej uvedené označení jako účastníka řízení zkrátilo v jeho právech, nelze přisvědčit. Skutečnost, že stěžovatel v průběhu řízení na svou obranu argumentoval tak, že požadoval, aby mu bylo prokázáno osobní zavinění, totiž vycházela z jeho jiného právního náhledu na objektivní odpovědnost za správní delikt.

[42] Nesprávný právní závěr stěžovatel dále spatřoval v závěru stran naplnění předpokladů odpovědnosti žalobce za vytýkaný správní delikt. Nesouhlasí s tím, že tento obecně může být spáchán bez zřetele na zavinění.

[43] V odůvodnění napadeného rozsudku soud správně uvedl, že „*Skutková podstata vytýkaného správního deliktu tedy spočívá v porušení povinnosti neprodávat či nepodávat alkoholické nápoje mladistvým. K naplnění skutkové podstaty tohoto správního deliktu (ke spáchání skutku) dojde tedy již tím, že je mladistvé osobě v provozovně provozovatele ve smyslu zákona prodán či podán alkohol.*“ S ohledem na námítky žalobce (že jako provozovatel instruoval obsluhu a činil jiná opatření, aby zabránil porušení této povinnosti) se proto městský soud zabýval tím, „*zda lze správní delikt podle § 24 odst. 4 písm. a) zákona č. 379/2005 Sb. považovat za správní delikt postavený na principu odpovědnosti objektivní, a pokud ano, zda lze připustit liberační důvody*“ a zevrubně (na str. 6-8), s odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu zdůvodnil, proč odpovědnost právnických a podnikajících fyzických osob za porušení právních předpisů veřejného práva je zásadně postavena na principu odpovědnosti objektivní a proč obligatorním znakem skutkové podstaty správního deliktu není zavinění. Na toto odůvodnění, vycházející z rozsudku č. j. 4 As 28/2006 - 65 a č. j. 6 Ads 2/2013 - 38 Nejvyššího správního soudu, lze nyní v úplnosti odkázat.

[44] Podnikající právnická či fyzická osoba (podnikatel), jsou si rovni před zákonem, neboť podnikají na vlastní odpovědnost a v případě porušení nebo nesplnění zákonné povinnosti vážící se právě k jejich podnikatelské činnosti, podléhají i stejným sankčním ustanovením. K vyvození odpovědnosti proto, jak již tento soud shora uvedl, musí být prokázáno, že porušili povinnost nebo ji nesplnili. Zjištění, že v provozovně žalobce došlo k porušení příslušného zákazu, tj. k prodeji alkoholu mladistvým však muselo být postaveno najisto.

pokračování

[45] Nejvyšší správní soud se ztotožňuje s městským soudem i ohledně aplikace případných liberačních důvodů a odkazem na rozsudek tohoto soudu č. j. 9 As 36/2007 - 59. Nadto v nyní projednávané věci by však bylo předčasné činit závěr, zda jsou dány důvody liberace, resp. okolností vylučujících protiprávnost, jestliže porušení právní povinnosti nebylo prokázáno zákonem stanoveným postupem.

[46] Stěžovatel v kasační stížnosti tvrdí, že v podstatě nebylo vůči němu jako podnikateli dosud řízení stran správního deliktu řádně zahájeno. Jak vyplývá z odůvodnění rozsudku str. 9, městský soud se s tímto žalobním tvrzením vypořádal, a to dostatečným a správným způsobem. Stěžovatel v kasační stížnosti těmto závěrům oponuje, tím však popírá výslovné znění § 150 odst. 1 správního řádu, podle něhož vydání příkazu může být prvním úkonem v řízení a tedy výkladu, že doručením příkazu, jako prvního úkonu vůči účastníku, je řízení zahajované z moci úřední zahájeno. Svůj náhled stěžovatel spojuje s pravidlem stanoveným v § 150 odst. 2 správního řádu, pomíjí však, že příkazní řízení je zvláštní zjednodušenou formou správního řízení a že je podle § 150 odst. 1 správního řádu možno tak postupovat v jakémkoli řízení vedeném z moci úřední (speciální ustanovení má přestupkový zákon, § 87). Neomezuje se proto možnost vydání příkazu jen na případy, splňující současně podmínky uvedené v § 150 odst. 2 správního řádu. Tento reflektuje možný omezený rozsah zjišťování podkladů pro rozhodnutí. Podle odst. 3 téhož ustanovení pak platí, že podáním odporu se příkaz ruší a řízení pokračuje. Okolnost, že v daném případě nesprávně považoval správní orgán skutková zjištění za dostatečná, na skutečnosti, že řízení bylo vydáním příkazu zahájeno, nic nemění.

[47] Stěžovatel označil v kasační stížnosti obecně i § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., Nejvyšší správní soud v obsahu podání však neshledal, v čem spatřuje konkrétně nepřezkoumatelnost rozsudku pro nesrozumitelnost nebo nedostatek důvodů rozsudku, ani jinou vadu řízení před soudem.

IV. Závěr a náklady řízení

[48] Ze shora vyložených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost žalobce je důvodná, a proto zrušil napadený rozsudek Městského soudu v Praze (§ 110 odst. 1 s. ř. s.). Poněvadž Nejvyšší správní soud dále zjistil, že již v řízení před městským soudem byly důvody pro zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného, postupoval podle § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. a druhým výrokem zrušil též toto rozhodnutí a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (viz přiměřeně § 78 odst. 1 a 4 s. ř. s.).

[49] Jelikož Nejvyšší správní soud současně se zrušením rozsudku městského soudu postupoval podle § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. a zrušil napadené rozhodnutí žalovaného, byl v souladu s § 110 odst. 3 věta druhá s. ř. s. povinen rozhodnout jak o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti, tak i o náhradě nákladů řízení, které předcházelo zrušenému rozhodnutí městského soudu.

[50] Při úvaze o náhradě nákladů řízení se soud řídil § 60 odst. 1 s. ř. s.: jelikož měl žalobce ve věci plný úspěch, má právo na náhradu nákladů řízení. Náklady v jeho případě tvoří odměna a hotové výdaje jeho zástupce, přičemž výše odměny za jeden úkon právní služby činí 2.100 Kč [§ 7 ve spojení s § 9 odst. 3 písm. f) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění do 31. 12. 2012], resp. 3.100 Kč [§ 7 ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu ve znění od 1. 1. 2013]. Soud proto žalobci přiznal částku 4.200 Kč za dva úkony právní služby provedené do 31. 12. 2012 spočívající v převzetí a přípravě zastoupení [§ 11 odst. 1 písm. a)

advokátního tarifu] a podání ve věci samé – správní žaloby [§ 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu]. Dále soud žalobci přiznal částku 6.200 Kč za dva úkony právní služby provedené po 1. 1. 2013 spočívající v podání kasační stížnosti a v podání repliky [§ 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu]. Ke čtyřem úkonům právní služby soud připočetl paušální náhradu hotových výdajů zástupce žalobce ve výši 300 Kč za jeden úkon, tj. celkem částku 1.200 Kč (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu).

[51] Další náklady žalobce tvoří zaplacené soudní poplatky, a to 2.000 Kč za žalobu proti rozhodnutí správního orgánu [položka 18 bod 2. písm. a) zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích] a 5.000 Kč za kasační stížnost (položka 19 zákona o soudních poplatcích). Náhradu za zaplacený soudní poplatek ve výši 1.000 Kč za návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti soud nepřiznal, neboť tento návrh nebyl úspěšný.

[52] Celkově tedy žalobci na náhradě nákladů řízení náleží částka ve výši 18.600 Kč, kterou je žalovaný povinen do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku uhradit k rukám zástupce žalobce (§ 149 odst. 1 zákona č. 63/1999 Sb., občanský soudní řád, ve spojení s § 64 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. září 2014

Mgr. Jana Brothánková
předsedkyně senátu